

Kunsthistorica Juliette Jonker verzorgt excursies en lezingen op en bij rustieke rivier **Ambassadrice voor de Vechtstreek**

VREELAND - „We komen hier absoluut nog een keertje terug.” Het is een opmerking die haar na afloop van haar excursies altijd met trots vervult. Kunsthistorica Juliette Jonker-Duynstee geldt op dit moment als een van de belangrijkste ambassadeurs van de Vechtstreek.

DOOR CASPER VAN DEN BROEK
Sinds twee jaar verzorgt de Vreelandse met haar bedrijf VechtExclusief regelmatig excursies op en rond rivier de Vecht. Verder schrijft zij historische artikelen en bijdragen voor boeken over deze streek en zit zij in tal van besturen en commissies van organisaties die het gebied bestuderen en het aantrekkelijk willen maken voor (toeristische) bezoekers.

Nog voor onze kennismaking trekt ze de deur van de auto van deze verslaggever open en gaat ze op de passagiersstoel zitten. „Kom op, we gaan een foto maken bij de theekoepeel”, zegt ze kordaat. De fotograaf van deze krant maakt ook al aanstalten om met zijn auto Vreeland in te rijden.

Dat ze met gemak met mensen omgaat - al dan niet in grote groepen - is direct te merken. Juliette noemt zichzelf dan ook zonder aarzelen een mensensmens. Op populaire wijze de Vechtstreek bekendmaken bij zoveel mogelijk mensen, daar gaat het haar om. „Ik houd ervan dingen populair te brengen, maar de feiten moeten wel kloppen”, merkt de kunsthistorica op.

Juliette kwam vijftien jaar geleden in Vreeland wonen. Voor die tijd had zij kunstgeschiedenis gestudeerd aan de Universiteit van Leiden en was afgestudeerd op Charles Roelofs, een schilder uit de jaren dertig. Om wat meer mensen te leren kennen besloot ze te reageren op een kranenstukje. Daarin werd een vergadering aangekondigd om de Historische Kring Gemeente Loenen op te

school gingen en zij wat meer tijd kreeg, besloot Juliette een eigen bedrijf op te richten: VechtExclusief. In het hoogseizoen verzorgt zij gemiddeld twee tot drie keer per week excursies en lezingen.

Vrijwilliger

„Tot dan had ik altijd als vrijwilliger gewerkt, maar ik wilde meer doen met al die opgebouwde kennis en ervaring over de Vechtstreek.”

„Voor zover ik weet ben ik de enige in deze streek die het op deze manier aanpakt.”

De 43-jarige Vreelandse wordt ingehuurd door (toeristische) scheepsredrijen, lokale restaurants, instellingen, bedrijven of families die wat te vieren hebben. „Binnenkort heb ik een groep tandartsen, en vorige week had ik een groep beleggers van het eiland Texel. Er zit zoveel variatie in”, vertelt de excursieleidster, die tussen de bedrijven door ook nog eens mensen trouwt als

Zicht op Vreeland in de achttiende eeuw. Ook toen al gold de Vechtstreek als een van de mooiste gebieden van Nederland.

ambtenaar van de burgerlijke stand. Maar wat maakt de Vechtstreek volgens Juliette zo boeiend? Wat doet al die mensen naar deze rivier trekken? „Allereerst denk ik dat de Vechtstreek nooit op het massatoerisme gericht zal zijn. Busladingen Chinezen, die zie ik hier niet komen, al is het natuurlijk altijd leuk als er eens een groep Chinezen een bezoekje brengt. De wegen zijn hier ge-

richt. „Voordat ik het wist zat ik in de redactie van het nieuw opgerichte tijdschrift en schreef ik artikelen over de geschiedenis van Vreeland, Loenen, Nigtevecht en Nieuwersluis op basis van archiefonderzoek van Jan Boerstra en Willem Mooij, die hier goed bekend zijn. Van de dorre archiefgegevens maak ik dan interessante verhalen voor de Vechtkroniek.” Een kleine twee jaar geleden, toen haar kinderen naar de middelbare

Ook voor de individuele toerist is de Vechtstreek een paradijs.

Je kunt zaken bij een rondleiding populair brengen, maar de feiten moeten wel kloppen, vindt Juliette Jonker-Duynstee. FOTO'S STUDIO KASTERMANS

woon te smal voor massatoerisme.”

„De kracht van de Vechtstreek is dat er zoveel afwisseling binnen zo'n klein gebied is samengeperst. Je hebt natuur en cultuur. Je hebt landgoederen, maar ook weidse vlakten.”

„Je hebt stukken waar heel rijke mensen wonen, maar ook de dorpjes voor 'gewone' mensen. En dan heb je ook nog de kastelen uit de dertiende eeuw, waar zoveel interessants over te vertellen is.”

„Het voordeel is dat ik af en toe ook rondleidingen kan verzorgen op de landgoederen. Normaal kan dat niet, omdat de meeste buitenplaatsen in handen zijn van particuliere eigenaren. Maar het is goed om na afloop van een boottochtje van mensen te horen: 'Hier komen we zeker nog een keertje terug.'”

Uitje

Belangrijk bij het rondleiden is volgens Juliette dat je als gids niet dwingend je verhaal probeert op te leggen. De meeste groepen beleven een excursie of rondleiding gewoon als een uitje. De mensen willen ook veel met elkaar praten. Juliette voelt naar eigen zeggen precies aan wanneer het tijd is om even haar mond te houden, en vindt dat ook niet erg. De Vreelandse kunsthistorica geniet met volle teugen van haar leven met VechtExclusief. In de zomer mensen rondleiden, en in de winter boeken en artikelen schrijven over de geschiedenis van de Vechtstreek. Juliette: „Het is niet alleen de grote vrijheid die je hebt met een eigen bedrijf, maar vooral de kans om je als mens te ontwikkelen. Elke keer ontdek ik weer nieuwe dingen.”

VechtExclusief in Vreeland is te bereiken via telefoonnummer: 0294-232695. Het adres van de website is: www.vechtexclusief.nl

Juliettes top vijf van de Vechtstreek

De Vechtstreek is een toeristisch gebied bij uitstek. Juliette Jonker-Duynstee is hier al vele jaren actief als kunsthistoricus en excursieleidster van VechtExclusief. Zij kent bijna elk plekje van deze streek. Dit is haar favoriete top vijf voor mensen die ook zonder begeleiding de Vechtstreek willen ontdekken:

1. Boottocht over de rivier. Juliette: „Bekijk de Vechtstreek ook eens van een andere kant, maak eens een boottocht over de rivier. Er zijn enkele rederijen die voor individuele bezoekers zulke uitstapjes aanbieden.”
2. Slot Zuylen in Oud-Zuilen. Juliette: „Een prachtig kasteel, maar nog mooier zijn de rondleidingen met interessante verhalen. (www.slot-zuylen.nl)”
3. Museum Maarssen. Juliette: „Kom vooral voor de langlopende tentoonstelling over de geschiedenis van de buitenplaatsen aan de Vecht. (www.museummaarsse.nl)”
4. Nederlands drogisterijmuseum. Juliette: „Een klein museumje in Maarssen, waar je kan worden rondgeleid door een gids. Voor mij is het een van de meest verrassende musea van Nederland. (www.drogisterijmuseum.nl)”
5. Molens aan de Vecht. Juliette: „Wist je dat je de molens van Loenen en Vreeland elke zaterdag kunt bezoeken? Je mag zelfs helemaal naar boven klimmen. Leuk voor de kinderen. (www.korenmolenderuiter.nl)”

Vreeland anno nu. Met haar bedrijf VechtExclusief vaart Juliette Jonker regelmatig onder deze brug door.

HANS

HANS HOOGENBOOM

GOOIS VOER

Het zijn altijd vrouwtjes die voor de duiven aan het strooien zijn, nooit mannetjes. En het zijn bijna altijd bejaarden. Moederinstinct dat nog niet is uitgewerkt? Echte dierenliefde? Verveling?

Deze dame zit goed ingepakt op een van de bankjes op het Keiplein. Ze heeft een bontmuts over de krullen en is rond de driekwart eeuw oud. In haar handen heeft ze zo'n vaag plastic zakje dat je bij de supermarkt bij de kassa gewoon van de rol kan trekken. Zo'n zakje waarmee je nooit een pot appeltjes moet vervoeren omdat het dan na twee meter scheurt. („Kassa vijf, doekje!”) Wat er in dit geval in heeft gezeten ligt nu voor haar voeten op de donkerrijze tegels: een hele hoop gesorteerd duivenvoer. Speciaal van het AOW'tje aangeschaft bij de dierenarts. De vaste kern fladderaars van het pleintje vindt het allemaal prima, ze hippen en pikken alsof ze nooit wat krijgen. Er zijn delen in de wereld waar mensen zichzelf met een schraller dieet in leven moeten houden. Op het Journaal zie je hen op een houtje bijten. Maar daar heb-

ben ze wel doorgaans mooi weer bij. Wat wilt u liever? Ik ben op het bankje ernaast gaan zitten. Er schijnt een bleek novembersonnetje. De dame met het bontje kijkt het vretende zootje aan haar voeten eens aan en zegt ter geruststelling: „Ik hou ook van mensen hoor, sommigen zijn best aardig.” Ze is me met die opmerking even voor. Hier zit een originele dierenvriendin, wil ze maar zeggen. Is ze haar hele leven al. „Alleen de jaren, die gaan tellen hé.” Haar man is al een hele tijd dood. De honden heeft ze ook niet meer, want ze uitlaten in het donker is te moeilijk geworden. Wat er is overgebleven zijn die duif-

jes. Sommige mensen noemen het vliegende ratten. Er zijn gemeenten die studeren op methoden om wilde duiven te vangen en te vergassen. Gaat wel erg ver. De dame begrijpt de duivenhaters niet. „Laten ze naar zichzelf kijken. Al die bacteriën die ze zelf bij zich hebben.” Ze blijft naar de scharrelende duifjes kijken. Naast de dame staat een rollator te wachten om te worden teruggeduwd naar huis, bij Palace Residence aan de 's-Gravelandseweg. Het is een loopje waar ze fit bij blijft. Drie keer in de week maakt ze de voederexcursie naar de Kei, vanuit de goedheid van haar hart. Thuis heeft ze een grote voordeeltzak vol, waar ze een tijdje mee kan doen. Elke keer neemt ze er een paar schepjes uit en vult het zakje. De duiven die een kilometer verderop zitten, hebben inmiddels het geritsel leren herkennen. Ze kennen haar en zij hen. De ene duif is gulzig, de andere sloom, de derde duwt de andere opzij. Belachelijk, want er is ruim genoeg voor de hele bend. Kunnen ze elders geen koud patatje gaan halen? Nee, dit zijn Gooise duiven. Kwaliteitsvoer graag.

Ver van de schijnwerpers die gericht zijn op grote rechtszaken, beslist de politierechter in Hilversum over de toekomst van mensen in de beklagenbank. Vaak mannen of vrouwen die voor het eerst een stap in een rechtbank zetten. Nervus, brutaal of met een 'stalen gezicht' spelen ze ongewild de hoofdrol. In deze wekelijkse rubriek dit keer: het komt goed.

DOOR EDWARD DE VRIES LENTSCH
HUIZEN - Daar zitten ze dan. Vader, een 42-jarige Huizer in de beklagenbank, vrouw en dochter op de publieke tribune. De rest van de zaal is leeg. De Huizer is voor twee totaal verschillende misdrijven op het matje geroepen. In het ene ge-

val gaat het om de helling van wat later een gestolen brommer bleek te zijn, gekocht voor een habbekrats. De andere aanklacht is veel ernstiger: het slaan van zijn puberende dochter in maart van dit jaar. De volgorde van behandeling is in het voordeel van de Huizer,

want hij komt met een redelijk geloofwaardig verhaal waarom hij niet had kunnen weten dat de brommer was gestolen. „Zelfs de politie vond het een oud ding. Ze dachten dat-ie wel twintig jaar oud was.” In werkelijkheid bleek het om een drie jaar oud exemplaar te gaan dat hij van een familielid had gekocht.

Zijn vrouw en dochter zitten gespannen op de tribune. De rechter stapt over naar het huiselijk geweld dat begon met een ruzie tussen moeder en dochter. Volgens vader, die een haartang tegen zich aangegooid kreeg, wilde hij het sussen en gaf hij zijn dochter twee klappen met de vlakke hand. Uit het dossier blijkt dat het al drie jaar hommes met het meisje is. De opvoedingsspanningen zouden zijn begonnen nadat een vriend van haar zelfmoord had gepleegd. De dochter vertelde tegen de politie dat ze vaker werd geslagen en dat het pas stopte als zij begon te huilen. Bij de moeder sloeg de puber gewoon terug. De Huizer voegt daar aan toe dat hij „na vijf dagen spijt” kreeg. „En zij ook, ze wilde de

aangifte intrekken, maar dat kon niet.” En hoe gaat het nu, is de hamvraag? „Perfect. We hebben geen woorden meer en ze woont nog steeds bij ons.” De dochter mag van de rechter wat zeggen. „Ik was heel boos. We hebben samen gevochten. Het was niet hij tegen mij.” Ze staat de rechter zelfverzekerd te woord. „Ik ben uitgepuerd, heb werk en betere vrienden.”

Onder druk

De politierechter wil alleen nog weten of ze dat onder druk van haar ouders zegt. De ontkenning klinkt overtuigend. De rechter stelt dan ietwat nors vast: „Daar zitten we dan, hier op de rechtbank.” Met andere woorden: wat moeten we nu? Er is ook een rapport van de reclassering. Politierechter M. de Werd concludeert daaruit dat de Huizer zijn dochter beschrijft als een kind met een sterke wil en een grote mond. „En u maakt een verdrietige en gekwetste indruk omdat ze onhandelbaar is.” De vader is met zijn vrouw inmiddels begonnen aan een training om te voorkomen dat het

nog een keer uit de hand loopt binnen het gezin. „Is dat te laat?”, vraagt hij de verdachte. „Beter laat dan nooit”, antwoordt de vader uit Huizen. De officier van justitie begint met het minst ernstige, de brommer. „Heling? Ik ben daar niet meer van overtuigd. Vooral omdat de politie het ook een oude brommer vond, dat neem ik van u aan. Daarom vrijspraak.” Bij het huiselijk geweld ligt dat anders, vindt ze, al toont ze wel begrip voor de gezinssituatie. „Uw dochter hoorde zich zeker anders te gedragen, maar u bent de ouder. U had zich meer moeten beheersen. Zo gaat dat met kinderen.” De officier is positief over de training die het stel gaat volgen. Toch wil ze nog wel iets achter de hand houden en eist daarom een voorwaardelijke boete van 175 euro. De Werd hakt de knoop door en vindt verdere bestraffing niet nodig. Hij verleent wat in rechtbankkringen 'een rechterlijk pardon' wordt genoemd: schuldig zonder straf. „Ik geloof u.” Als ze de zaal verlaten, is van hun gezichten één boodschap af te lezen: het komt goed.